
THE
SECOND PAIR
OF EYES

EŞİK 6

İkinci Bir Çift Göz

Öğrenim yoluyla gelen gerçekler vardır.

Diğerleri deneyim yoluyla.

Ve bir de kabul edilmesi en zor olanlar vardır.

Başkalarının bizden önce gördükleri.

Uzun süre gözlemcinin ben olduğuna inandım.

Analiz eden profesyonel.

Değerlendiren adam.

Çevresinde olup biteni yorumlayan kişi.

Yanılıyordum.

Geriye bakınca, hayatımın en önemli şeylerinden bazılarının, yol boyunca karşılaştığım kadınlar tarafından önce anlaşıldığını fark ediyorum.

Daha eğitimli oldukları için değil.

Daha şanslı oldukları için değil.

Benim bilmediğim bilgilere sahip oldukları için değil.

Yalnızca gördükleri için.

Farklı bir biçimde.

Daha hızlı.

Daha derinden.

Daha az dalgın.

Erkekler çoğu zaman sonuçlara hayrandır.

Kadınlar, çok daha sık, işaretleri gözler.

Erkek yöne bakar.

Kadın harekete bakar.

Erkek sözleri dinler.

Kadın, sözlerin söylemekten kaçındığı şeyi dinler.

Doğal olarak her zaman böyle değildir.

Ama dikkati hak edecek kadar sık.

Mesleki hayatımda olağanüstü kadınlarla karşılaştım.

Yöneticiler.

Çalışma arkadaşları.

Müşteriler.

İdareciler.

Anneler.

Kız evlatlar.

Dostlar.

Birçoğu farklı ülkelerden geliyordu.

Farklı diller.

Farklı kültürler.

Yine de ortak bir özelliğe sahiptiler.

İnsanları, insanlar kendilerini anlamadan önce anlıyorlardı.

Başta bu yeteneği bir sezgi sayıyordum.

Zamanla ona insani deneyim adını verdim.

Çünkü birçok kişi verileri gözlerken, onlar insanları gözlüyordu.

Ve insanlar her zaman verilerin önünde gider.

Sayılarda olan biten, neredeyse her zaman insanlarda başlar.

Yolumu dönüştürecek birçok değişimi, benden önce bir kadın fark etti.

Bazen küçük ayrıntılardı.

Bir cümle.

Bir sessizlik.

Bir kaygı.

Görünüşte önemsiz bir gözlem.

Gösterişli hiçbir şey.

Teatral hiçbir şey.

Yine de, aylar ya da yıllar sonra, o sözler geri dönerdi.

Ve doğru çıkarlardı.

Zamanla dinlemeyi öğrendim.

Nezaketten değil.

Zekâdan.

Çünkü dünya, tek bir bakış açısıyla anlaşılamayacak kadar karmaşıktır.

Her insan yolun bir parçasını görür.

Kimse haritanın tamamını görmez.

Hayatımdan geçen kadınlar bana, hiçbir şirketin öğretemeyeceği bir şey öğretti.

İlişkinin işlemden önce geldiğini.

Her zaman.

Bir sözleşme bir anlaşma yaratabilir.

Bir ilişki güven yaratabilir.

Ve güven, sözleşme artık yetmediğinde hayatta kalır.

Çok güçlü insanların, güven eksikliğinden her şeyi yitirdiğini gördüm.

Ve görünüşte kırılgan insanların, onun sayesinde dünyalar kurduğunu.

Hikâyemdeki kadınları yeniden düşündüğümde, rolleri düşünmüyorum.

Görünmez katkıları düşünüyorum.

Takdir görmeden kattıklarını.

Gerçekliğin farklı parçalarını bir arada tutma yeteneğini.

Aile.

İş.

İlişkiler.

Yaralar.

Umutlar.

Birçok erkek hayata bir hedefler dizisi gibi yaklaşır.

Birçok kadın ona bir bağlantılar ağı gibi yaklaşır.

Belki de bu yüzden bazı sonuçlara çoğu zaman önce varırlar.

Bağları görürler.

Etkileri görürler.

Sonuçları görürler.

Hayatımın, her şeyi tek başıma çözmem gerektiğine inandığım bir dönemini hatırlıyorum.

Erkekler arasında yaygın bir hastalıktır.

Gücün, kendine yeterlilikle örtüştüğünü sanmak.

Yardım istemenin bir zayıflık olduğunu sanmak.

Kırılganlığın bir kusur olduğunu sanmak.

O inancı yıkanlar kadınlar oldu.

Büyük söylevlerle değil.

Örnekle.

Bana, gerçek gücün her şeyi taşımak olmadığını göstererek.

Her şeyi tek başına taşımak zorunda kalmayacak kadar güçlü bağlar kurmaktan ibaret olduğunu.

Devrimci bir keşifti.

Çünkü dünyayı gözleme biçimimi değiştirdi.

Ve kendimi gözleme biçimimi değiştirdi.

Her kültürün kendi başarı tanımları vardır.

Unvanlar.

Pozisyonlar.

Para.

Prestij.

Zamanla farklı bir ölçünün var olduğunu öğrendim.

Kalan insanlar.

Kazanılacak hiçbir şey yokken yanında kalanlar.

Sen kendine inanmakta zorlanırken sana inanmayı sürdürenler.

Senin en iyi yanını daha ortaya çıkmadan önce görenler.

Hayatımda bu rolü üstlenen insanların birçoğu kadındı.

Ve bu gerçeği yok saymak imkânsızdır.

Kitaplar çoğu zaman kahramanları yüceltir.

Biyografiler başkahramanları yüceltir.

Gerçek hayat çok daha dürüsttür.

Her yolun ardında, onu kurmaya katkıda bulunmuş insanlar vardır.

Manşetlerde görünmeyen insanlar.

Takdir aramayan insanlar.

Başkalarının imzaladığı şeyi olanaklı kılan insanlar.

Hikâyemden geçen kadınları düşündüğümde, tam da bunu düşünüyorum.

Onların görme yeteneğini.

Anlama yeteneğini.

Destekleme yeteneğini.

Düzeltme yeteneğini.

Öngörme yeteneğini.

Ve her şeyden önce basit bir gerçeği hatırlama yeteneğini.

Kimse gerçekten bir şeyi tek başına kurmaz.

Bir eseri imzalayabiliriz.

Bir fotoğrafta görünebiliriz.

Bir hikâye anlatabiliriz.

Ama her hikâyenin ardında her zaman görünmez bir topluluk vardır.

Benim durumumda, o topluluğun önemli bir kısmının kadın bir yüzü vardı.

Bu yüzden kadınların bunu önce gördüğünü söylemek bir provokasyon değildir.

Bir takdirdir.

Çünkü çoğu kez, ben ne olup bittiğini anlamadan çok önce, onlar bunu çoktan anlamıştı.

Kadınlar bunu önce anlamıştı.